

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการนudgingการอนุมานสาเหตุที่มีต่อความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการนudgingการอนุมานสาเหตุ จะมีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษในระยะทดลองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการนudgingการอนุมานสาเหตุจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระยะหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม
3. นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการนudgingการอนุมานสาเหตุ จะมีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษในระยะทดลองสูงกว่าในระยะเสถียร

การดำเนินการวิจัย

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (AB Control Group Design) โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะ A เป็นระยะเสถียร

ระยะ B เป็นระยะทดลอง โดยแต่ละกลุ่มมีเงื่อนไขการทดลอง ดังนี้

กลุ่มทดลอง	เป็นกลุ่มที่ได้รับการนudgingการอนุมานสาเหตุ
กลุ่มควบคุม	เป็นกลุ่มที่มีสถานการณ์เรียนการสอนตามปกติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสิงห์บุรี สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2534 จำนวน 20 คน จาก 4 ห้องเรียน เป็นชาย 9 คน หญิง 11 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดการอนุมานสาเหตุ ที่ดัดแปลงมาจากแบบวัดของ Relich (1983) เป็นแบบวัดที่ประกอบด้วยการอนุมานสาเหตุ 2 ด้าน คือ ความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งในแต่ละด้านมี 4 สาเหตุ ได้แก่ ความสามารถ ความพยายาม ความยากของงาน และโชค
2. แบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบฝึกหัดรายคาบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) ครอบคลุมเฉพาะวัตถุประสงค์ที่เรียนตลอดระยะเวลาที่วิจัย
3. แบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยและอาจารย์ผู้สอนร่วมกันสร้างขึ้นตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) ครอบคลุมเฉพาะวัตถุประสงค์ที่เรียนตลอดระยะเวลาที่วิจัย
4. แบบรายงานการอนุมานสาเหตุ
5. แบบบันทึกคะแนนการทำแบบฝึกหัด
6. แบบบันทึกคะแนน

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง มีวิธีดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนในการดำเนินการวิจัย
 - 1.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.3 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนและเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.4 ฝึกอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการทดลอง

2. ระยะดำเนินการทดลอง การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในห้องเรียนตามปกติชั่วโมง วิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) ซึ่งในแต่ละสัปดาห์มีการเรียนการสอนทั้งสิ้น 4 คาบ คาบละ 50 นาที การดำเนินการทดลองแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

2.1 ระยะเส้นฐาน (A) เป็นระยะเก็บรวบรวมข้อมูลเส้นฐานก่อนการทดลองซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมในระยะนี้ ได้แก่ คะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ โดยเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 5 ครั้ง โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- อาจารย์สอนเนื้อหาวิชาตามแผนการสอนรายคาบประมาณ 25 นาที
- นักเรียนทำแบบฝึกหัด ประมาณ 10 นาที
- เฉลยคำตอบแบบฝึกหัดและตรวจให้คะแนน ประมาณ 5 นาที
- นักเรียนทำแบบรายงานการอนุมานสาเหตุ ประมาณ 5 นาที

2.2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลาในการทดลอง 7 ครั้ง โดยมีวิธีการดังนี้

กลุ่มทดลอง เป็นกลุ่มที่ได้รับการนัดขังการอนุมานสาเหตุ ซึ่งมี 2 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 การนัดขังการอนุมานสาเหตุก่อนที่นักเรียนจะทำแบบฝึกหัด และช่วงที่ 2 การนัดขังการอนุมานสาเหตุหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- อาจารย์สอนเนื้อหาวิชาตามแผนการสอนรายคาบประมาณ 25 นาที
- อาจารย์ผู้สอนนัดขังการอนุมานสาเหตุช่วงที่ 1 ประมาณ 3 นาที
- นักเรียนทำแบบฝึกหัด ประมาณ 10 นาที
- เฉลยคำตอบแบบฝึกหัด ตรวจคำตอบ และบันทึกคะแนน ประมาณ 5 นาที
- นักเรียนทำแบบรายงานการอนุมานสาเหตุ ประมาณ 5 นาที
- อาจารย์ผู้สอนนัดขังการอนุมานสาเหตุช่วงที่ 2 ประมาณ 2 นาที

กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่มีสภาพการเรียนการสอนตามปกติ โดยมีขั้นตอนการสอนเหมือนกับในระยะเส้นฐานทุกประการ

2.3 ระยะเวลาหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดระยะทดลองแล้วทำการทดสอบแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษและแบบวัดการอนุมานสาเหตุกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทันที

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการอนุมานสาเหตุของความล้มเหลวเนื่องจากความพยายามจากแบบวัดการอนุมานสาเหตุของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง มาทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t-independent test)
2. นำค่าเฉลี่ยของคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะเส้นฐานและระยะทดลองมาทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t-independent test)
3. นำค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง มาทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t-independent test)
4. นำค่าเฉลี่ยของคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนในกลุ่มทดลองในระยะเส้นฐานและระยะทดลองมาทดสอบความแตกต่าง โดยการทดสอบค่าที (t-dependent test)

ผลการวิจัย

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษในระยะทดลองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระยะหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษในระยะทดลองสูงกว่าในระยะเส้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้ศึกษากับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ จึงควรจะได้มีการนำหลักการการพูดชักจูงการอนุมานสาเหตุนี้ไปทำการศึกษากับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางและระดับสูงด้วย
2. ควรมีการตรวจสอบผลที่เกิดจากการพูดชักจูงการอนุมานสาเหตุโดยการสังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงในห้องเรียนว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่อย่างไร